

Arrest

nr. 138 522 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 juni 1983.

Op 28 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: O., A. [...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 8.1.2014, hem betekend. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 39/79 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 8 januari 2014 betekend werd. De verzoekende partij wijst erop dat op het moment dat haar het bevel van 8 januari 2014 betekend werd, zij in het bezit was van attest van immatriculatie ten gevolge van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als ouder van een minderjarig kind dat de Belgische nationaliteit heeft. Haar attest van immatriculatie was geldig tot 7 mei 2014. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 7 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat ze tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend. De verzoekende partij wijst er ook op dat een dergelijk beroep schorsende werking heeft, gelet op artikel “39/79, §1, al.2, 8°” van de Vreemdelingenwet en dat ze bijgevolg op het moment van de bestreden beslissing nog in het bezit was van een bijlage 35, die haar verblijf dekte. Deze bijlage was haar op grond van artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit uitgereikt en was geldig tot op 13 november 2014. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat het arrest van 27 oktober 2014 met betrekking tot de beslissing van 7 mei 2014 haar op 3 november 2014 betekend werd. De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij, gelet op de omstandigheden, het opleggen van een inreisverbod niet louter kon motiveren op grond van het gegeven dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2014.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Hij stelt dat er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 8 januari 2014. Hij beweert dat hij toen in het bezit was van een attest van immatriculatie naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend op 8 november 2013. Hij stelt dat er een schorsend beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing d.d. 7 mei 2014 en dat hij in het bezit was van een bijlage 35 geldig tot 13 november 2014.

Hij stelt dat het verwerpingsarrest van de Raad d.d. 27 oktober 2014 hem op 3 november 2014 ter kennis werd gebracht, na de datum van de thans bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“[...].”

De bestreden beslissing verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoeker 8 januari 2014. Verzoeker toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten.

Er werd een beslissing genomen waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de aanvraag tot verlenging van het BIVR d.d. 7 juni 2013. Verzoeker en diens gezinsleden werden diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten. Hiertegen stelde verzoeker op 18 juli 2013 een beroep in tot

nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27 oktober 2014 verwierp de Raad dit beroep (arrest nr. 132.119). De bijlage 35 waarvan verzoeker in het bezit was tijdens de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was niet meer geldig na het einde van die procedure, namelijk op 27 oktober 2014. Vanaf die datum diende verzoeker uiteraard opnieuw uitvoering te geven aan de in het rechtsverkeer aanwezige bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder ook het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar er verwezen wordt in de thans bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht op basis van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de beslissing tot verwijdering van 28 oktober 2014 gepaard gaat met een inreisverbod voor twee jaar en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat aan de verzoekende partij op 8 januari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd en dat zij niet aantoonde dat zij stappen heeft gezet om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij opteert voor een duur van twee jaar voor het inreisverbod omdat de verzoekende partij volgens haar niet aantoonde de nodige stappen te hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten sinds haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt werd op 8 januari 2014.

Daargelaten de vraag of de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden persoonlijke omstandigheden betreffen die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en het niet eerder omstandigheden betreffen die verklaren waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, kan de verzoekende partij worden gevolgd waar ze aangeeft dat ze op het moment dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2014 uitgereikt werd in het bezit was van een attest van immatriculatie. Op 8 november 2013 diende de verzoekende partij, in functie van haar minderjarige zoon A.A.S.K., immers een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd de verzoekende partij ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden. Bijgevolg was de verzoekende partij toegelaten om het in het Rijk te verblijven gedurende de periode van onderzoek van haar aanvraag. Dit onderzoek nam pas een einde toen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 7 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam. Tegen voormelde beslissing van 7 mei 2014 heeft de verzoekende partij op 6 juni 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring ingediend. Overeenkomstig artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet werkt een dergelijk beroep schorsend. Overeenkomstig artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit gaf het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de verzoekende partij een document af overeenkomstig het model van bijlage 35. Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist. *In casu* gaf de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 juli 2014 aan het gemeentebestuur van Leuven de opdracht om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een bijlage 35. Bijgevolg werd een bijlage 35 op 14 juli 2014 aan de verzoekende partij uitgereikt. Deze bijlage 35 was geldig tot 13 oktober 2014 en werd dan verlengd tot 13 november 2014. Bij arrest van 27 oktober 2014 met nummer 132 126 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen en het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2014 vernietigd. Voormeld arrest werd op 31 oktober 2014 aan de partijen betekend. Door enkel te benadrukken dat de verzoekende partij manifest weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting zonder het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een attest van immatriculatie en daarna een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend heeft mee in de balans te betrekken, handelt de verwerende partij op kennelijk disproportionele wijze door de duur van het inreisverbod enkel te motiveren op grond van het feit dat de verzoekende partij, in dezelfde periode dat zij toegelaten was om in het Rijk te verblijven, geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verwerende partij stelt dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2014 verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 27 oktober 2014 met nummer 132 119, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat. Ten eerste omdat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd, omdat het beroep onontvankelijk was. Ten tweede omdat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* op zich niet volstaat om de duur van een inreisverbod te motiveren, daar er overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De gegrondheid van deze onderdelen van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de gegrondheid van de overige onderdelen en het verweer dienaangaande.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS